POGLAVLJE VIII

"PROPADANJE SVIJESTI"

REALIZAM PRETJERIVANJA
/ 900 stihova /

STIH	DJELO	GODINA
300	PROPADANJE SVIJESTI I	1984.
300	PROPADANJE SVIJESTI II	1984.
300	PROPADANJE SVIJESTI III	1984.

TRILOGIJA "PROPADANJE SVIJESTI"

PROPADANJE SVIJESTI I

I PJEVANJE

Bio sam mladić bez problema,
uvijek ogovaranja tuđih tema,
zbog dobrog imovinskog stanja
te mnogo, mnogo naučenog znanja,
u školi sam bio jedan od boljih,
miran, povučen, vrijedan, tih,..

Sa roditeljima sam se slagao,
nikada ih nisam slagao,
imali su u mene neograničeno povjerenje
i u porodici je vladalo uvjerenje
da će od mene dobar čovjek biti,
da nikada neću ni pušiti ni piti!

Novca sam uvijek imao
i novac me nije zanimao,
nisam ga ni potrošiti znao
jer rijetko sam izlazio
i uvijek sam pazio
da mi ugled ne bi opao.

Bio sam pedantan, na sve pazio,
nikada mrava ne bih zgazio,
nikada se nisam nervirao, psovao,
nikada zbog ničega nisam tugovao,
možda sam se i razmazio...
To ocijeniti sam nisam znao!

Jednog dana... Izmijenih se iz korijena!
Kriva je za to jedna žena!
U nju sam se zaljubio,
često u razmišljanja se udubio,
razmišljao o sebi, o njoj,
zamišljao naš prvi spoj!

Kako da se upoznamo?
Bivao sam sve češće u gradu...
Sve manje sam uživao u radu!
Gdje ona... I ja tamo!
Nadao sam se da me primijetila,
moju ljubav zamijetila.

Sve više sam joj se posvetio,
ali još se nisam dosjetio
i još hrabrost nisam skupio;
Kako da joj priđem i počnem da pričam!
Kako da ustanovim da li joj se sviđam!
Dosta sam se zaglupio...

Možda me je bilo sram...
Možda sam strahovao
da me ne odbije,
da me ne ismije!
O ljubavi sam malo znao,
ni o njoj ništa ne znam...

Roditeljima se nisam požalio,
za slab apetit
sam na bolest krivicu svalio,
bio sam već svega sit!
Dojadila su mi nagađanja - Da ili ne?
Odlučio sam priči bez obzira na sve!

Sutradan sam prišao!
Nasmijala se i odbila me!!!
Uništila sve moje sne!
Bijes mi se dugo nije stišao...
Bilo je to prvi put
da sam živčan, nervozan, ljut!

II PJEVANJE

Mislio sam brzo će to proći,
opet ću snage smoči
da se dovedem u normalno stanje
kada me ništa nije brinulo ni najmanje!

Došlo je do prvih sukoba sa roditeljima,
shvatili su da nešto ne štima,
školu sam zanemario,
dosta se iskvario...

Postao sam nervozan,
sve me smetalo,
svaki dan
samo mi se šetalo!

Tražio sam je po gradu
ponekad i dan cio!
Polako sam gubio nadu
a žarko sam vidjeti ju želio!

Uz sve to, počeo sam i piti,
bezumno alkohol u sebe liti
sve dok ne ugledam nju
u tom opijenom snu!

I najmanje sitnice dovodile
su me do ludila!
Promjene mi te nisu godile,
okolina se čudila!

Ugledao sam je sa dečkom jednog dana;
uzviknuo sam - "To je moja Šana!!!"
Napao ga kao bijesan pas!
Tek milicija je razdvojila nas...

Stari me izudarao kao vola,
zbog Šane, od bola
plakao sam cijelu noć!
Razum je gubio moć!

Sutradan, iz osvete,
izudarao sam neko malo dijete
da se ispraznim!
Počinjao sam da bulaznim...

Nisam imao kao prije novca,
jer nisam bio poslušna ovca
već ranjena zvijer
koja se prema nikome ne ponaša fer!

Pokušao sam da se popravim,
savjest me je danima učila...
Dugo u noć znao sam da se davim
maštanjima koja su me mučila!

Kada kamen da se kotrlja počne
teško se zaustaviti može!
Postao sam žrtva mreže moćne
čije se veze oko mene množe!

III PJEVANJE

Šana me ne želi i ne voli,
sve više bjesne roditelji,
pao sam u školi,
živote samo me melji!

Osjećao sam da sam gotov!
O ludosti, prodiri, prodiri!
Osjećao sam Đavoljev zov,
ništa nije moglo da me smiri!

Pio sam, pio, pio!
Noćima, danju, život cio!
Nisam više brojio dane,
stalo mi je jedino do Šane!

Gubio sam se u alkoholu,
gubio sam se u bolu,
gubio sam se i gubio,
u izgubljenost se udubio!

Izgubio sam volju,
osjetio propadanje svijesti!!!
Bulažnjenje u besvijesti;
Priviđalo mi se da me kolju,

da me režu na komade,
da iz mene kosti vade,
mašinom da me melju,
za život - izgubih želju!

Čemu uopće živiti,
poznajem samo propalice najveće!
U žilama alkohol teče,
tu više nema sreće...

Volio sam u mislima Šanu kriviti
za sve to. Zamišljao sam je mrtvu, probodenu,
raskomadanu, raskidanu, raskasapljenu,
zamišljao sam da pijem krv njenu!

Jednog dana sam i drogu nabavio,
možda je to jedini spas bio...
Priznati nisam samom sebi htio
da to nikada napraviti nisam smio!

Uživao sam svaki dan nekoliko minuta,
ali za to svaki puta
sam plaćao mnogo!
Dugo to nisam mog'o, odvratna drogo!

Samo si me zavela
i na još jedan krivi put navela!
Svejedno, nije neka šteta,
prije će jedna budala nestati sa svijeta!

Stvarnost se miješala sa iluzijama,
nisam znao kada je dan, kada tama,
da li je to moj život ili tuđi,
postajao sam sve luđi!

IV PJEVANJE

Žderem sve; travu, smeće,..
Prevrćem kante, stavljam sve u vreće,
to sa sobom nosim,
nekad nešto i isprosim...
Ne prepoznajem se više,
kao da glavu netko mi siše,
sve je teže i teže,
mreža se sve više steže!

I to sve zbog neke žene!
Pokušao sam pregrist si vene
jer nisam imao nož da ih razrežem!
Pokušao sam omču oko vrata da si svežem,
uvijek bi pucala špaga,
stara je – nek' ide do vraga!

Par puta sam se i bacao s mosta,
ali ni to nije bilo dosta,
uvijek bih isplivao!
Ugušiti se nisam znao,
pod auto da se bacim - mogu ostati živ,
može netko da nastrada iako nije kriv...

Često činim gluposti,
služim se sredstvima grubim;
probao sam lomiti si kosti,
napadao sam nevine ljude,
sve češće se gubim,
dolaze mi ideje lude;

Neizdrživo sa mnom vlada sram,
ulicama hodam potpuno gol!
Osjetih neizdrživu bol;
ose mi penis bodu!
Uporno nastojim da ih otjeram,
al' nikako neće da odu!

Uporno me jure,
bacih se u neko bure
iz kojeg nisam kasnije mogao izaći!
Poče da se mrači,
šišmiši nebom da lete.
Odjednom, dva šišmiša se slete
i zapetljaju se; prvi u kosu,
drugi među jaja...

Prvi poče da me grize po nosu,
a drugi... Od penisa kraja
pa sve do početka,
poče zubićima da se šetka!
Neizdrživo boli... Počeh da ga davim,
prenuh se! Shvatim da glupost pravim!!!
Bilo je kasno... Na ulici, udavio sam čovjeka,
za to me sigurno zatvor čeka!

V PJEVANJE

U ludnicu su me smjestili,
krv su mi pili!
Morao sam... Morao sam...
Ni sam više ne znam...
Ah, da! Morao sam smetištem da puzim,
začuh netko je zarežao,
naiđoše bijesni psi!
Počeh jednog od njih da guzim,
sletiše se na mene svi!
Zbog požude nisam bježao,
dopustio sam da me napadnu,
jer morao sam da svršim! Morao sam
u bulju onom psu!
Prepoznah ga - bilo ga je sram!

Vidjeh - Pa to je Šana!
U to poče da me trgaju,
osjetih bol otvorenih rana,
primijetih otkinute komade svoga mesa,
proklinjah ih - zar za milost ne znaju,
to izazove još više bijesa!

Ostaše mi samo kosti,
pojeli su sve drugo!
Opet bulaznim gluposti...
Prokleto ludilo! Odvratna tugo!
Kada ću izaći van...
Ugledati sunce, dan...
Ugledati smjenu ljeta, jeseni, zima...
Ugledati ulice sa ljudima,
ugledati ceste s autima...

Primijetih! Dijete ulicu prelazi,
nedovoljno pazi!
Auto ga pregazi!

Vidjeh tu groznu lokvu krvi,
vidjeh glavu mu točak mrvi,
vidjeh ruku beživotno visi,
vozač se ipak, nazad vrati.
Uzviknuh - Šana ti si!
Šana ti kriva nisi!
Šana volim te! Shvati!

Primijeti me, poče da me vrijeđa,
zatim uze dječakovu nogu
i baci mi je u glavu!
Ja - to izdržati ne mogu!
Okrenuh joj leđa,
onda tek doživih stravu pravu!

Šana poče da dječaka kida,
poče da me skida
i o glavu mi udara komade
sve dok mi se glava ne raspade!

Glava... Boli neizdrživo!
Molim doktora - Samo jedno pivo!
"Ovdje pravila važe
da se alkohol ne toči,
neće moći!
Lezi! Lezi!" - kaže!

U kanalizaciji ležim,
zapljuskuju me govna, otpaci, smeće,
od straha se ježim
jer sve više smrdljive tekućine teče!

Osjećam kako mi ulazi u usta
masa odvratna, smrdljiva, gusta,
osjećam kako se gušim,
kako povraćam čim se onjušim!
Nada za bijeg ostaje pusta;
čim se dignem odmah se srušim!

Odjednom, ugledah štakore!
Vidjeli su u meni hranu,
ima ih i suviše,
loše mi se piše
jer uporno se bore
da mi lubanju izgrizu,
satima su me kljucali...

Sve mi je gore,
preživjeh još jednu krizu!
Bubnjići su mi popucali
koliko jedan ovdje vrišti!
Umirih ga nježno - sada on pati!
Ne smijem se opet ludilu dati...
Dopustiti da me povuče!
Neizdrživo mi je vruće,

po tijelu mi gori koža,
vatra ne može da se ugasi!
Nisam znao šta da radim,
ipak, odlučih se da uz pomoć noža
crijeva, srce, jetru i ostalo izvadim!
Da barem to se spasi...

Kasnije nisam znao kud ću s tim,
u kožu ne mogu da se vratim
a nositi ne mogu sve
jer postepeno organ po organ mre!

Crijeva mi iskližu pa ih gubim!
Pribjegoh metodama grubim;
pokušah si krv pit!
Povratih je, bilo mi je zlo!
Odlučih - pojesti ću sve to
i vjerojatno umrijeti, u ludnici, sit!

PROPADANJE SVIJESTI II

I PJEVANJE

Od malih nogu živjela sam idealno;
roditelji su me dobro odgajali,
sa starijom sestrom sam bila stalno,
svagdje su mi s njom ići dali,
dopuštali su mi baš sve
kao da smo isto stare nas dve.

To mi je koristilo
i bilo mi je milo
kad sam smjela ostajati duže
od kolegica koje se sa mnom druže.
Za nikakve poroke nisam znala,
nisam pušila, pila, davala se, krala,..

Pomalo me je smetalo ipak
što mi je život tako tekao,
što mi nitko nikada nije ništa porekao,
što nikad nisam nikakvih muka imala,
ponekad si vrijeme nisam ispuniti znala;
bio je to loš znak!

Godina za godinom prolazi,
nisam više djevojčica mala!
Vrijeme me prestiže, gazi,
već sam i sedamnaest napunila...
Zaljubljena još nisam bila,
još nisam život upoznala!

I pored moje velike slobode
mirno i povučeno sam živjela,
dopuštala sam da drugi igru vode,
uvijek sam sve smjela!
Možda zbog toga sam i volju gubila?
Istinu, i od sebe sam krila!

Istina je bila u podsvijesti
koja je ispunjena dosadom!
Nisam pridavala važnost tom,
ali osjećala sam da ta dosada,
dosada pomiješana sa obijesti
vodi nečem užasnom i zlom!

Danima sam znala šetati po kući
bez cilja, bez svrhe, bez volje!
Sanja mi je govorila; "Idi uči,
biti će ti to mnogo bolje!"
Nisam mogla; dosada mi volju briše,
svakim danom me to smeta sve više!

Izlaz sam neki tražila;
Ponekad sam mačku dražila,
jogu sam trenirati pokušala,
u TV satima buljiti znala,
ponekad sam iz dosade čitala,
bezvoljno se ulicama skitala.

U grad sam izlazila rijetko,
uvijek smo išli na isto mjesto,
sve je postalo ustaljeno i često,
trebao mi je nov netko
a ne stare face, stari razgovori
u kojima dosada sve više mori!

Često me je pratila neka budala,
jednog dana sam ga i upoznala!
Momak uopće nema stila;
bario me uz silnu tremu!
Morala sam se nasmijati njemu!
U smijehu sam ga i odbila...

II PJEVANJE

Dani prolaze, dosadni dani,
sve češće sam vani,
lutam besciljno u noć dugu,
osjećam neku odvratnu tugu
koja me grize iznutra,
to traje sve do jutra!

Uvijek isto u školi,
uvijek isto u gradu,
uvijek isto kod kuće!
To me sve više boli,
gubim svaku nadu,
maštanja me muče!

Počela sam piti!
Mrzila sam kod kuće biti!
Upoznala se sa propalicama,
manijacima, lopovima, ubicama!

Počela sam zalaziti na sumnjiva mjesta
i bila sam gošća česta
u mnogim sumnjivim birtijama.
Nisam se više osjećala sama!

S njima - dosada je nestajala;
nekada sam iz užitka krala
samo da doživim nešto novo!
Zabrinjavalo me ovo...

Sa jednim razbijačem sam se utalila,
predstavljao je vlast šljama i moć!
Uživala sam dok sam se žvalila
u ukradenim kolima cijelu noć!

Kod kuće stanje se stezalo,
možda do toga i bilo mi je stalo!
Od starog društva sam se krila,
na korzo više nisam zalazila!

Gnjusnosti su me sve više opsjedale,
na ulici od djece male
zamišljala sam spodobe istetovirane
koje se od mojih noktiju brane!

Savjest me uništavala,
savjest mi probleme zadavala,
glava me neizdrživo bolila,
od savjesti - u piću sam se krila!

Osjetila sam da to nisam ja,
da u meni ima biča dva;
prvo je slabo - živjet će krače,
ono drugo je mnogo jače!
Zavladati sa mnom će biče iz sna!
Budućnosti sam se bojala,
pomoči si nisam znala,
svijest mi je propadala!

III PJEVANJE

Kradem, prosim, pijem, pušim,
zlostavljam, uništavam, rušim,
plačem, grizem se, kajem,
i drugima i sebi probleme zadajem!

Jedne noći u krađi kola
doživjela sam napad savjesti!
Pala sam skrhana od bola,
nisam htjela u ukradena kola sjesti!

Nasilno su me ugurali,
pretukli me, izudarali,
izmučili kako su znali,
sutra smo ponovo zajedno krali!

Nikada se više nisam odupirala,
potpuno sam im se dala,
mogli su na meni nagon gasiti
sve dok ne budu potpuno siti!

Najviše sam obožavala
kad bih muke ljudima zadavala!
Nismo kao obični lopovi krali,
mi smo se na ljudima iživljavali!

Zavezali bi im oči,
odvezli ih do šume po noći,
skinuli ih i vezali,
spolne organe im rastezali,
komade kože im rezali,
šibali ih, tukli,
po trnju zavezane vukli,
ponekad pustili, češće dotukli...

Nisam više u školu išla,
nisam više imala dom,
gotovo sa uma bih sišla
kad razmišljam o tom!

Patim, al' pate i drugi!
Uvijek, u svakoj cugi
osjetim žeđ za osvetom,
žeđ za mučenjem, žeđ za zlom!

Žeđ se mora ugasiti!
Nije dosta samo alkohol piti
već uživati u mučenju treba,
zbog toga Šana nove žrtve vreba!

Zbog toga se sa ovima druži,
zbog toga gadan glas o njoj kruži,
zbog toga zlostavlja i ubija
podlo, hladno kao zmija!

Ponekad nisam znala
što sam stvarno činila a što maštala,
užasno mnogo sam pila,
sve gora i luđa bila!

IV PJEVANJE

Kao i svake noći smo se skupili,
opet smo užasno pili,
zatim krenuli naći žrtvu!
Željeli smo miris krvi osjetiti,
sve više rasli su apetiti,
željeli su silovati ženu mrtvu!
Ja sam željela gledati
kako će se oni na njoj izredati!

Prvo je neka baba u zamku pala,
pored našeg auta zastala!
Odmah je zgrabiše,
spriječiše da ikad više diše!

Pomogla sam im odjeću kidati,
lešinu još toplu skidati!
Prvom se već ud ukrućivao
na lešinu mrtve žene,
zima, snijeg - polako je propadivao,
začusmo drotovske sirene!

Poče panični bijeg
kroz sve gušći snijeg!
U autu, bilo nas je troje samo,
vozač, suvozač i ja pozadi.
Što je s ostalima - ne znamo!
Vjerojatno ih drotarija muči
jer nisu stigli u auto uči!
Ostavili smo ih - to mi se gadi!

Ludo i dugo smo vozili,
sve uplašeniji bili;
i auto izleti iz jednog zavoja!
Krik, udar, lom, drvo,
crnilo, napokon - crvena boja!
Krv - vidjela sam prvo!

Jedva sam se izvukla,
vozača i suvozača unutra ostavila,
mrtve - lubanja im je pukla!
Mrtve - sigurna sam bila!

Bježala sam u šumu močvarnu i gustu,
hladnu, neljudsku, pustu,
punu šikara, močvara,
mjestimično zaleđenih bara!

Grane mi lice žare,
padala sam u bare,
padala sam, padala, ipak se dizala,
bježala, u dublju močvaru stizala!

Zima, cvokoću mi zubi,
svijest mi se gubi,
plačem u maštanjima,
zima, hladno, odvratna zima!

Sjećam se svoje kuće,
Dalme, kao da je bilo juče,
svoje prošlosti se sjetih
i grižnju savjesti osjetih!

Zaleđeno, vlažno, hladno,
osjećala sam se jadno,
legoh u baru, u blato!
Život izgubiti sam željela!
Smrznuti sam se htjela!
Začuh lavež i ljudske glasove,
drotovi me sa psima love,
nisam marila za to...

V PJEVANJE

Ne znam koliko sam dugo u zatvoru,
ne znam ni koliko ću dugo biti!
Život se pretvara u moru,
suze, ne mogu ih liti!

Moj razum u ambis pada,
muči me dosada, savjest i dosada!
Dani su mi dugi beskonačno,
ne znam koliko je to točno
al' osjećam da proždirem samu sebe,
ruke vlažne - gore, mozak curi - zebe!

Uobražavam da ljude mučim,
uobražavam da neko dijete učim
da me vata i liže,
uobražavam da me neman stiže!

Uobražavam da mi mozak curi!
Uobražavam - krv mi isteći žuri
kroz sve rupe moje!
Kidam si prste pa ih čepim,
ruke me bole, ruke se gnoje,
pljuvačkom kožu na rupe lijepim!

Prošlosti se prisjećam,
društva, sestre, slobode se sjećam,
grizem se od jada i muke,
grizem si već gnojne ruke!

Osjećam za osvetom želju;
glavu pržim nekom neprijatelju;
vidim - to je trodimenzionalna slika
moga odvratnog lika!

Iz glave netko izlazi,
prži se u vreloj masti!
Plače, urliče, po masti gazi,
pada, diže se, opet će pasti!
Ja ga rukom rušim,
u vreloj masti ga gušim!

Te krize će me dokrajčiti!
Moram piti, moram piti!
Pijem tečnost neku smrdljivu,
tečnost odvratnu i živu
koja mi bježi iz usta!

Hodam, ulica je pusta,
zrak je pun soli,
krvari mi tijelo,
odvratno peče, odvratno boli,
lice mi beskrvno, slano, bijelo!
Kidam ga, kidam si odvratno lice,
onda naiđoše divovi ubice,
uzviknuše - "Hoćemo jelo!"

Počeh jesti neko kamenje,
začuh - pod kamenjem netko stenje!
Otkopah lešinu brzo,
vidjeh - to je Sanja!
Nabacah gore još kamenja i granja!
Leš se pod kamenjem trz'o,
vikao je i plakao taj leš
dugo, odvratno dugo!
Najednom, ugledah nešto drugo!

Preda mnom vatra, meso se peče,
pljuvačka niz usta mi poteče,
udovi muški - pečeni reš!
Mirišu divno, primamljivo, slasno!
Pomislih; Nije zagorijelo, nije kasno
da se sve to lijepo pojede!

Ruke mi se najednom slede,
snijeg je dubok, užasno dubok!
U snijegu smrznute ljudske glave!
Preživjeh od straha šok,
jer glave se međusobno dave!

Odoh sa tog groznog mjesta,
postah žrtva ljepljivog tijesta
koje se oko mene lijepi!
Naiđoše ljudi neki slijepi,
bježala sam kroz tijesto od sebe,
osjetih; granje mi lice grebe,
uzviknuh; "Ja ću se osvetiti!
Šana će svijetu prijetiti!"

Često mi se priviđala slika grozna;
ja sjeda - tresem se, starost pozna
me potpuno uništila,
nestala je svaka sila,
umrtvljena sam bila!

Svijest mi potpuno propada,
al' ipak postoji nada
da ću kaznu izdržati
i osvetiti se sebi na drugima znati!

PROPADANJE SVIJESTI III

I PJEVANJE

U ludnici sam već godinama,
ova neizdrživa tama
polako me ipak liječi,
uspio sam ponovo svijest steći!
Zaboravio sam zbog čega sam tu,
mora da sam sudjelovao u nekom zlu...

Doktor kaže da ću ozdraviti,
da ću uskoro van izaći,
samo da ne smijem nikada više piti
jer će me ludost ponovo snaći!
Nadam se da je u pravu,
da ću izvući odavde glavu zdravu!

Ponekad me glava boli nekoliko sati
kao da se unutra nešto pati!
U nervnoj krizi jednoga dana
vikao sam; "Šana! Šana! Šana!"
Ne znam odakle mi to ružno ime,
ne sjećam se da sam se sreo s njime.

Da vidite kakvih ovdje ima!
Jedan je srao i pišao danima
u kuhinji pri jelu,
govorio da je govno Đavo u tijelu!
Sad ga hrane infuzijom
dok ne ovlada svijesti svojom!

Nekada se i sam naježim
i dođe mi da bježim
kad ovdje vidim sve ovo.
Ipak, uvijek se dogodi nešto novo,
možda me i zabavlja to
što je drugima loše i zlo!

Da li sam oduvijek pokvaren?
Da li sam ciničan i lijen?
Možda sam dobar bio prije?
Ništa mi jasno nije,
osim da sam izgubio neku nit
i prijašnji život je potpuno skrit!

Sjećam se samo krize zadnje;
Umislio sam da izlazim iz radnje,
da gledam mladu crnokosu ženu...
Zgrabio sam nogu njenu
i počeo je lomiti, lomiti,..
Kasnije, tablete sam morao piti...

Doktor tvrdi da ovdje to prolazi svatko,
da je dobro što je trajalo kratko,
da imam velike sreće
što sve na dobro kreče!
Rekao je da sve što mogu zaboravim,
da novu sliku života si pravim!

Jučer mi je baš obećao
da će me uskoro pustiti!
Nada se da ću se snaći,
da se neću ulici prepustiti!
Možda će mi i posao naći,
boji se da ne bih krao...

Danas mi je rekao da idem za 7 dana,
da ću dolaziti samo na kontrolu,
obavještavat ga o iz glave bolu,
o maštanjima koja su normalnom strana!
Zaposlit će me kao smećara
da se domognem svojih para!

II PJEVANJE

Godinama u zatvoru trunem,
ovdje je samo "društveni krem"!
Odvratne, ljigave žene
skroz se zbog nečeg pjene!
Zbog njih gubim i zadnje živce svoje,
sreća što me se sve boje!

Često se moram tuči!
Onda me čuvar muči,
jednom me je htio silovati,
nisam mu se htjela dati!
Od onda bijes trese na meni,
iživljava se na jednoj ženi!

Ha, ha, ha! Baš sam luda,
čudnog li mi čuda,
zaslužila sam ja i gore,
neka samo oni mene more!
Jednom ću ja odavde izaći
i žrtvu za sve ovo naći!

Savjest me uopće više ne grize,
dolazim ponekad u nervne krize,
udaram glavom u zid,
čupam si kosu,
kasnije me stid;
plava sam po licu i nosu!

Stid, šta to znači?
Iz mene zloba odvratno zrači,
ja se time ponosim!
Nikad nisam voljela da prosim,
već da otimam i zlostavljam!
Čemu stid, savjest, sram!

Mrzim sve odvratne maze!
Na žalost dobro me paze,
inače odavno bih nešto smislila
da vide da imam stila!
Izaći ću i ja na slobodu,
bolje da sami u pakao odu!

Inače, ja ću ih poslati,
svatko će svoj dug da plati,
moram energiju istrošiti,
nitko se neće moći skriti!
Ponovo ću raditi stare stvari,
ponovo će Šana ulicom da žari!

Odvratni zide - tvrdi, tvrdi...
Odvratna ćelijo, odvratni svijete
bit ćeš žrtva moje osvete!
Jedina je tvoja nada
da svijest mi što manje propada..;
Iz mozga mi strahovito smrdi,

trune, iznutra sve trune!
Zubi mi se iz usta rune,
ruke svoje ne osjećam,
kaznu Đavolu opet plaćam!
Znam da sam potpuno propala,
na obične ljude je osveta pala!

Uskoro ću slobodu ugledati,
moj mozak - i onda će da pati,
ali će barem druge uništavati,
time ludilo stišavati!
Ponovo ovdje neću doći,
živu me uhvatiti neće moći!!!

III PJEVANJE

Smeće, grad je pun smeća!
Svaka slijedeća kanta je veća,
teža, odvratnija, smrdljivija!
Ovaj posao sve manje mi prija.

Kamion staje, na sreću staje.
Pauza kratka počinje da traje.
U blato moram sjesti,
otpatke iz kante moram jesti!

Moram? Tko me tjera?
Iznutra neka unutrašnja vjera
govori mi da sam smeće već jeo!
Da li sam morao, ili htjeo?

Pitanja! Opet ta prošlost,
tvrda je ovo kost,
ali zagristi ću je,
pojesti ovo sve!

Opet kamion trubi!
Ti vozači, baš su grubi,
ne smiješ ni užinu svršiti,
od posla se ne možeš kriti!

Crknuti, odvratni, smrdljivi pas.
Pepel, prašina, zima.
Nitko ne žali nas
a radimo tako satima!

Od smećara nitko me ne voli!
Da sam iz ludnice su čuli!
Pomalo me i glava boli,
kao da mi netko kožu guli!

Odakle mi sva ta maštanja?
U toku jednog sna
guzio sam psa!
Da li normalan sam ja?

Po danu samo sa smećem se družim...
Jednom sam pokušao da priđem djetetu
i ruku mu pružim!
Pobjegao je, uplakan... Sam sam na svijetu!

Po noći spavam u ruševini napuštenoj,
proklinjem život svoj;
bez roditelja, doma topline,
bez ljubavi, užitka, žestine!

Pričam sa sobom sam,
da mi brže prođe vrijeme,
često muče me dileme
da li se uopće poznam?

Kamion kreče, smeće čeka!
Raditi ću do kraja životnog vijeka!
Koja me ulica danas kači?
Šta li ću opet u kantama naći?

PJEVANJE IV

Vani sam, napokon vani!
Počinju novi Šanini dani,
mogu raditi stvari stare,
nemam kod sebe ni pare!

Otišla sam na ono mjesto
gdje okupljali smo se često!
Nema nikog! Sama ću raditi,
našla sam i ruševinu gdje ću se kriti!

Prve noći sam izudarala neku ženu
i uzela lovu njenu!
Uživala sam dok sam nju gazila,
kao i prije na sve sam pazila!

Da ne bi drotovima nešto rekla,
nožem sam joj jezik odsjekla!
Iskopala sam joj i oči,
foto-robot neće napraviti moći!

Sljedeće večeri napila sam jednog tipa,
onakav slinav - počeo je da me štipa;
ovaj put radila je igla,
po najosjetljivijem izbost sam ga stigla!

Po danu - obično se odmaram,
čekam da mi se prikupi snaga,
za ono što noću stvaram
trebam snagu vraga!

Volim se i šetati,
činiti sitne gadosti;
djeci u igri smetati,
klikere krasti, balone bosti!

Onda dolazi dugo čekana noć,
moram ponovo na posao poć'!
Noćas ću zgradu neku zapaliti,
po autima benzin politi,
vatri se diviti,
piti, puno piti!
Šanu dirati nitko neće smiti,
Šana će od zakona se kriti!

Uvjek sam se najviše radovala
kad bih nekom život uništit znala!
Po danu bih izazvala da me vrijeđa,
po noći ga zaklala s leđa!

U zadnje vrijeme, drotova je sve više!
Jedna Šana sve teže diše!
Zato mora mijenjat mjesto rada,
ponekad radit i izvan grada!

Nikada Šanu ne hvata trema,
nanjuši ona raciju bez problema
i dok god sam ja živa
svakom je bolje noću da se skriva!

PJEVANJE V

Jedva se držim za kamion od zime,
ne shvaćam što ćemo postići time
što radimo i po noći!
Dugo to nitko izdržati neće moći!

Toplina doma...
Kako to mi nedostaje!
Nakon onog živčanog sloma
roditelje, rođake nisam poznavao!
A oni... Pa iako ovakav, sin - sin ostaje!
Doktor je rekao da me otac nije više priznavao...

Najednom 'Cigo', radnik pored mene,
uzvikne; "Vidi, eno neke žene!
Mogli bi smo baš malo stati,
vidiš da nas pokušava dozvati,
možda bi nam htjela dati!"

Šofer je također ju zamijetio,
isto što i 'Cigo' je htio,
a 'Cigo', očekujući kolača dio,
za šoferom krene prema ženi,
stvarno su zavodni postupci njeni!

Ona ih spremno dočeka;
uskoro ugledah krv, svježu krv!
Iz šofera teče krvi rijeka,
'Cigo' se povlači nazad ko crv!
Ne razmišljajući šta me čeka
potrčah da spasim čovjeka!

U to napadne ona i mene,
nisam se znao tuči - pogotovo protiv žene!
Dopuštao sam da me udara,
šta god hoće sa mnom da stvara!

Trpio sam bol neizdrživu,
vidio ruku crvenu i krivu
kako nož sve dublje u mene zabada,
kako mi postepeno tijelo strada!

Primijetio sam i da me grize,
izgledala je kao žrtva krize!
Sjetih se u sekundi ludnice,
osjetih toplo i bolno lice
na kojem nemam više nosa,
glava krvari, stradala i kosa!
Sve je radila izuzetno brzo,
svaki živac od boli mi se trz'o!
Iz sveg glasa uzviknula je;
"Još jedan čovjek od Šanine ruke mre!!!"

Pomislih da mi se raspala glava
u glavi je zavladala zbrka prava,
ponovo svega sam se sjetio,
želju za osvetom osjetio!!!
Uzviknuh "Šana! Ti si Šana!
Uzrok propalog života i svih rana!"
Potpuno sam izgubio kontrolu,
uživao sam u njezinu bolu,
udarah je, udarah, udarah,
preživih potpuni životni krah!

Silovao sam je, silovao, silovao,
u krizi... Za sebe nisam znao!
Udarao sam, vikao, rezao,
ruke lomio, grudi rastezao,
potpuno je unakazio,
gazio, gazio, gazio!

Molila me, plakala,
preklinjala kako je znala,
razbjesnih se još više,
osjetih kako prestaje da diše!
Vidim; upravo umire,
ruke i noge joj se mire...

U naručje je uzimam,
bacam u kamion za smeće!
U tom trenutku jedino reći znam;
"MaD za tobom Šana kreče!"
Skočih, vidjeh mašina je mrvi,
shvatih, ja sam čovjek prvi
koji se bacio u smeće,
zasjah od sreće!

Ugledah komade Šane,
smrdljive ostatke ljudske hrane,
par trenutaka do smrti
osjetih; stroj me mrvi i vrti!

SLIJEDEĆEG DANA DOĐOŠE LJUDI,
SVATKO OD NJIH OVOME SE ČUDI!
I ZA TV SU DOŠLI DA SNIME!
KAMION, ODVEZOŠE DO SMETIŠTA.
OD MaD-A I ŠANE NE OSTA NIŠTA,
NA SMETIŠTU TRUNU SA SMEĆEM OSTALIME...

K R A J trilogije "PROPADANJE SVIJESTI"